

Fővárosi Bíróság
7.K.31951/2004/3.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság Veritas-Invest Ingatlanforgalmazási és Befektetési Rt. (Budapest) felperesnek Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen (Hiv.sz.: Vj-14/2004.) verseny ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében meghozta az alábbi

Í t é l e t e t:

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy az Illetékhivatal külön felhívására - az ott megjelölt időben és módon - fizessen meg 15 000 (tizenötezer) forint le nem rótt kereseti illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye a Fővárosi Ítéltáblához, melyet 3 példányban a Fővárosi Bíróságon lehet előterjeszteni.

I N D O K O L Á S

A felperes 2001 március 6-tól, az általa megjelentetett „Házépítés” című lap internetes honlapján közzétett médiaajánlatában tájékoztatást adott a lap példányszámairól. Ezzel párhuzamosan az évente két alkalommal megjelenő „Média Hirdetési Árak és Szolgáltatások” („Média Ász”) című kiadványban is adatok jelentek meg a „Házépítés” című lap példányszámaival kapcsolatban felperesi társaság részéről.

Az alperesi versenyhatóság Vj-14/2004/18-as számú határozatában megállapította, hogy felperes a tényleges példányszám adatoktól jelentős (jellemzően 50%-ot meghaladó) mértékben eltérő adatokat közölt és ezzel a Tpv. 8. §-ba ütköző, a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított, és ezért felperest 1 000 000 (egymillió) forint bírság megfizetésére kötelezte.

Felperes ezt követően kérte a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát.

Kereseti kérelmében kérte az alperesi határozatnak, az abban meghatározott bírság tekintetében történő hatályon kívül helyezését illetve a bírság összegének mérséklését.

Keresetlevelében kifejtette, hogy alperes a bírság összegének meghatározásakor nem vette figyelembe az összes, a Tpv. 78.§ (2) bekezdésében meghatározott mérlegelési szempontot, továbbá sérelmesnek tartotta, hogy alperes a bírság mértékét a felperes teljes 2003 évi lapterjesztésből és hirdetési tevékenységből származó eredménye alapján állapította meg, s nem csupán a versenyfelügyeleti eljárással érintett lap tevékenységből származó bevétele alapján.

Sérelmezte továbbá, hogy az alperes megállapításait nem a vizsgált 2 év tekintetében tette meg, hanem régebbi időszakra nyúlt vissza, amelyet nem tehetett volna meg, így a bírság mértéke is eltúlzott. Nem értékelte a bírság kiszabás körében azt sem, hogy az eljárás során felperes korrekt magatartást tanúsított.

A megállapítás jogalapját, a jogsértés megtörténtét nem vitatta, perköltség igénye nem volt.

Alperes ellenkérelmében kérte a bíróságot, hogy a felperesi keresetet utasítsa el. A határozatában foglaltakat mindenben fenntartva kifejtette, hogy az alperes határozatában csak két év vonatkozásában marasztalta el felperest függetlenül attól, hogy hosszabb adatsor is rendelkezésre állt, a bírság is ehhez képest került kiszabásra. Perköltség igénye nem volt.

A bíróság a fenti tényállás alapján megállapította, hogy felperes keresete alaptalan.

A Tpv. a bírság kiszabásával kapcsolatban a következőképpen rendelkezik:

„78. § (1) Az eljáró versenytanács bíróságot szabhat ki azzal szemben, aki e törvény rendelkezéseit megsérti. A bírság összege legfeljebb a vállalkozás előző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet. A vállalkozások társadalmi szervezetével, a köztestülettel, az egyesüléssel és más hasonló szervezettel szemben kiszabott bírság összege legfeljebb a tag vállalkozások előző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka.

(2) A bírság összegét az eset összes körülményeire - *így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felrőhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására* - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztói érdekek sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.”

A bíróság a fenti jogszabályhely értelmezése során arra a következtetésre jutott, hogy alperes eljárása során nem sértette meg a Tpv. 78. §-át.

A jogszabályi rendelkezésekből nem következik az, hogy az alperes csak az adott jogsértéssel érintett piac árbevételét vehetné figyelembe a bírság kiszabása során. A jogszabály a felperes előző évi éves nettó árbevételének 10%-áig maximálja a bírságot, melyből ugyan nem következik, hogy az alperes mérlegelése során a felperesi társaság teljes nettó árbevétele alapján számoljon, azonban ilyen számítás esetén sem tekinthető jogszerűtlennek az alperes mérlegelése. A bírság immanens tartalmát képezi, hogy az képes legyen a felperes további jogsértésektől való visszatartására. Ebből pedig okszerűen következik, hogy a bírság összegének az adott társaság gazdasági erejéhez kell igazodnia, melynek egyik objektív mérlegelési alapja a társaság nettó árbevétele. Ezért igazodik a jogszabályi rendelkezések szerint a bírság maximális összegének meghatározása is a társaság nettó árbevételéhez függetlenül attól, hogy az adott társaság más piacokon is tevékenységet fejt-e ki avagy nem. Ehhez képest amikor az alperes mindössze a lapkiadási piacon fennálló felperesi bevételeket vette alapul, lényegében a jogszabályi rendelkezésekhez képest kedvezőbb elbírálásban részesítette a felperest, mint az a jogszabályokból következne, és ezen mérlegelés értékelését a bíróság ilyen tartalmú és irányú kereseti kérelem hiányában nem bírálhatta el.

Összegezve leszögezhető, hogy a jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg alperes, amikor nem csak a jogsértéssel érintett lap kiadásából származó árbevételt vette alapul a bírság összegének meghatározásakor.

A bíróság osztotta azt az alperesi álláspontot is, hogy a határozat indokolása ugyan felsorolja 1997 óta a releváns példányszám adatokat, azonban mind a rendelkező rész, mind a vonatkozó indokolás megfelelően és egyértelműen rögzíti, hogy a határozat csak a 2002-es és 2003-as évre tesz megállapításokat. Ez pedig következik a határozat 3. oldalán lévő azon adatokból, melyek csak 2002 és 2003-as év vonatkozásában tartalmazzák a közölt adatokhoz képest a tényleges nyomtatott példányszámot, tehát jogsértés megállapítására is csak ezen időszak tekintetében nyílt lehetőség. Hozzáteszi a bíróság, hogy egyébként az eljárás egyéb évekre való kiterjesztése sem lett volna jogsértő, tekintve, hogy hivatalból észlelt jogsértések tekintetében a versenyhatóság az eljárást a további jogsértésekre is kiterjesztheti a Tpv. vonatkozó rendelkezései alapján.

A bíróság nem fogadta el azon felperesi érvelést sem, mely szerint alperes figyelmen kívül hagyta a Tpv. 87. § (2) bekezdésében meghatározottakat. Az a tény, hogy a jogszabályi megfogalmazás csak mint példálózó felsorolást ad a lehetséges mérlegelési szempontokról azzal jár, hogy azok mindegyikének értékelése, figyelembe vétele nem szükséges minden esetben, csak akkor ha az eset releváns körülményei közé tartozik. Megjegyzi a bíróság, hogy a felperes által külön hivatkozott együttműködő magatartás nem az adott jogsértés elismerésének tényét jelenti, hanem egy nehezen felderíthető, bonyolult tényállású ügyben a további tényállás felderítését elősegítő magatartás értékelését, ezért e vonatkozásban is felperes álláspontja téves.

Végül a bíróság álláspontja szerint az években mérhető jogsértések esetén okszerűen állapíthatja meg az alperes, hogy a jogsértés huzamos ideig, hosszú időn keresztül érvényesült (jelen ügyben 2 évről van szó), a bíróság pedig amennyiben a mérlegelés okszerű és valós tényeken alapul, azt nem mérlegelheti felül.

Mindezek alapján a bíróság a felperes kereseti kérelmét a Pp. 339. § (1) bek. alapján elutasította.

A bíróság az illeték mértékéről az Itv. 43.§.(3) bek. alapján rendelkezett, míg a pernyertes fél perköltségigényének hiányában a perköltségről való döntést a Pp. 78. § (2) bek. alapján mellőzte.

Budapest, 2004, november 11.

Jogerős: 2004. XII.28.